

POSTANOWIENIE

Dnia 29 maja 2025 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jarosław Matras

w sprawie A. M.
skazanego z art. 284 § 2 k.k. i in.
po rozpoznaniu w Izbie Karnej
na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.
w dniu 29 maja 2025 r.,
kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego
od wyroku Sądu Okręgowego w Poznaniu
z dnia 25 października 2024 r., sygn. akt XVII Ka 692/24,
utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego Poznań - Grunwald i Jeżyce w
Poznaniu
z dnia 18 marca 2024 r., sygn. akt III K 1274/22,

p o s t a n o w i ł

1. oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną;
2. obciążyć skazanego kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego.

[J.J.]

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 18 marca 2024 r., sygn. akt III K 1274/22 Sąd Rejonowy w Poznań Grunwald i Jeżyce w Poznaniu uznał oskarżonego A. M. za winnego dwóch

przestępstw z art. 284 § 2 k.k. i przyjmując, że przestępstwa te zostały popełnione w warunkach ciągu przestępstw (art. 91 § 1 k.k.), na podstawie art. 284 § 2 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k. wymierzył mu karę 8 miesięcy pozbawienia wolności. Nadto, na podstawie art. 46 § 1 k.k. orzekł wobec oskarżonego obowiązek naprawienia szkody na rzecz pokrzywdzonego V. Spółka z o.o. z siedzibą w W. w kwocie łącznie 150.000 zł.

Apelację od tego wyroku wniósł obrońca oskarżonego, który zaskarżając wyrok w całości, zarzucił mu:

„1. Błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę zaskarżonego orzeczenia, który miał wpływ na jego treść polegający na:

- pominięciu, iż kierowana przez oskarżonego spółka wynajęła pojazdy V. i S., które to pojazdy nie zostały zwrócone pomimo zakończenia umowy najmu;

- błędnym przyjęciu, iż zawarcie umowy najmu stanowi zachowanie charakterystyczne dla właściciela rzeczy podczas gdy z istoty umowy leasingu (art. 7091 k.c.) wynika, że korzystający (E. Sp. z o.o.) uprawniona była do korzystania i pobierania pożytków przedmiotu leasingu, a zawarcie umowy najmu przedmiotu leasingu jest przesłanką do wypowiedzenia umowy leasingu (art. 70912 § 2 k.c.);

- błędnym przyjęciu, że oskarżony próbował zbyć pojazdy V. oraz S. oferując ich sprzedaż na portalach ogłoszeniowych podczas gdy z wydruków ogłoszeń na portalach internetowych jednoznacznie wynika, że oskarżony oferował możliwość najmu pojazdu V. oraz oferował cesję praw i obowiązków z umowy leasingu pojazdu S.;

2. obrazę prawa materialnego - tj. art. 284 § 2 k.k. polegającą na jego błędnej wykładni i przyjęciu, że wynajem przedmiotu leasingu bez uzyskania zgody finansującego, świadczy o zamiarze przywłaszczenia rzeczy - przedmiotu leasingu.”

Wskazując na powyższe zarzuty obrońca wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonego od wszystkich zarzucanych mu czynów.

Wyrokiem z dnia 25 października 2024r., sygn. akt XVII Ka 692/24, Sąd Okręgowy w Poznaniu zaskarżony wyrok utrzymał w mocy.

Kasację wniósł obrońca skazanego, który zaskarżając wyrok sądu odwoławczego zarzucił:

„rażące naruszenie prawa, mające wpływ na treść orzeczenia, polegające na:

1. obrazie przepisów prawa materialnego - tj. art. 284 § 2 k.k. w zw. z art. 433 § 2 k.p.k. polegającej na braku rzetelnego rozpoznania zarzutu obrazu art. 284 § 2 k.k., który to zarzut został podniesiony w apelacji, czego konsekwencją było dokonanie błędnej wykładni art. 284 § 2 k.k. i przyjęcie, że:

- wynajem przedmiotu leasingu bez uzyskania zgody finansującego, świadczy o zamiarze przywłaszczenia rzeczy - przedmiotu leasingu;

- oskarżony postępował z pojazdami powierzonymi mu na podstawie umów leasingu jak właściciel i nie chciał zwrócić powierzonych mu pojazdów podczas gdy, w czasie gdy pokrzywdzony domagał się zwrotu tych pojazdów, oskarżony nie był już w posiadaniu tych pojazdów, ponieważ nie zostały mu one zwrócone przez podmioty, którym wynajął pojazdy.”

W konkluzji, skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu w Poznaniu.

W odpowiedzi na kasację obrońcy skazanego, prokurator Prokuratury Rejonowej Poznań- Grunwald wniósł o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasację należało oddalić w trybie przewidzianym w art. 535 § 3 k.p.k. Kasacja strony (art. 519 k.p.k.) skierowana musi być przeciwko orzeczeniu sądu drugiej instancji, a to oznacza, że skarżący musi wykazać, iż na etapie postępowania odwoławczego doszło do rażącej obrazu prawa, przy czym obraza ta mogła mieć istotny wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia. Formalnie skarżący wskazał na naruszenie art. 433 § 2 k.p.k. (w powiązaniu z art. 284 § 2 k.k.), a zatem przepisu określającego obowiązki sądu odwoławczego, ale takie postąpienie nie zmienia tego, iż kasacja stanowi w istocie powtórzenie apelacji i próbę nakłonienia Sądu Najwyższego, aby weryfikował on na tym etapie ponownie postępowanie sądu pierwszej instancji w zakresie poczynionych przez ten sąd ustaleń faktycznych.

Zarzut opisany w kasacji, wskazujący na rzekomy brak rzetelności przy rozpoznaniu podniesionego w apelacji zarzutu obrazu art. 284 § 2 k.k., w istocie stanowi zarzut wadliwego przyjęcia, że zachowania skazanego wypełniły znamiona występkę z art. 284 § 2 k.k. Przypomnieć trzeba, że wykazanie

wadliwości przeprowadzonej w sprawie kontroli apelacyjnej poprzez zakwalifikowanie opisanego w kasacji uchybienia jako rzekomo naruszającego dyspozycje art. 433 § 2 k.p.k. nie może ograniczać się wyłącznie do formalnego powołania tego przepisów w zarzucie kasacji i stworzenia pozorów nieprawidłowej kontroli odwoławczej poprzez sugerowanie nierzetelności rozpoznania zarzutów zgłaszanych w apelacji. Autor kasacji w żaden sposób nie wskazuje na konkretne okoliczności świadczące o braku rozważań sądu drugiej instancji i forsuje własne przekonanie o wadliwości ustaleń odnośnie do zamiaru skazanego zatrzymania obu pojazdów dla siebie, bez żadnego ku temu tytułu prawnego i tym samym wypełnienia znamion przestępstwa sprzeniewierzenia. Nadmienić trzeba, że tego rodzaju zastrzeżenia obrońca postawił już wcześniej w apelacji i sąd odwoławczy ustosunkował się do nich w sposób kompletny, o czym świadczy treść uzasadnienia wyroku znajdująca się na str. 4-8. Nie można więc twierdzić, aby doszło do naruszenia przepisu art. 433 § 2 k.p.k.

Mając zatem powyższe na uwadze Sąd Najwyższy orzekł jak w postanowieniu.

[J.J.]

[a.ł.]